

Børn med indlæringsvanskeligheder set fra forskellige perspektiver

Af Anne Hiitola-Pedersen

© Kinesiologforeningen Touch for Health og forfatteren

En sygdom og indlæringsvanskeligheder kan betragtes fra flere forskellige perspektiver. Her vil jeg give et indblik i et par perspektiver, som indlæringsvanskeligheder kan ses fra.

Jeg vil starte med at sammenligne lægens og psykologens arbejde.

Når vi konsulterer en læge, så er det en bestemt slags ekspertise, vi får ud af det. Lægen er uddannet til at se kroppen med et naturvidenskabeligt blik, hvor kroppen opfattes som en biologisk mekanisme og sygdom ses som en funktionel svækkelse af organet eller organsystemet.

Lægens blik og undersøgelsesmetoder skelner den normale tilstand fra den anomale, og fokuserer på kroppen som isolerbare dele, der kan afgrænses fra resten af kroppen.

Lægens mål er at give en præcis diagnose og behandling, hvor problemet/sygdommen behandles isoleret fra helheden. Kroppen bliver til et objekt, som betragtes og behandles af den professionelle.

Lægen og skolepsykologens arbejde kan sammenlignes på den måde, at begge repræsenterer det etablerede sundhedssystem og begge i kraft af deres profession har ret til at lave behandlingsplaner vedrørende et individ, som har brug for hjælp. Lægen bruger diagnoser for at kategorisere individer, skolepsykologen bruger sin egen fagterminologi for at kategorisere børn med indlæringsvanskeligheder. Denne kategorisering har betydning for de tilbud, som børnene kan få, fx i form af støttetimer eller overflytning til specialklasse. Disse tilbud udløser nogle økonomiske ressourcer og er til stor hjælp for mange børn.

Nogle børn (og deres forældre) synes, at de kommer til at "sidde fast" i den kategori, som barnet er diagnosticeret/vurderet til. På den ene side er de lettede, at der nu er lavet en handleplan, men på den anden side kan det føles, at fremtidsudsigten er blevet formet af de professionelle, som besidder magten til at formulere hvad der er bedst for barnet, og de personlige handlemuligheder bliver begrænsede. De traditionelle kategoriseringer kan være med til at sætte fokus på det, barnet ikke kan og give barnet og forældre følelsen af magtesløshed.

De børn (og forældre), som så henvender sig til en kinesiolog, vil opleve, at de bliver mødt fra et andet perspektiv end i det etablerede sundhedssystem. Barnet bliver mødt med nogle spørgsmål, som fokuserer på barnets ressourcer og fremtidsønsker, fx spørgsmål som: Hvad er det du er god til? Hvordan vil du gerne have det i skolen/når du er i gang med at lære noget nyt?

Spørgsmålene vil hjælpe til at finde en individuel målsætning, som fokuserer på det positive og sætter fokus på de ressourcer, som barnet har. Efterfølgende vil man ved hjælp af en muskeltest lade kroppen vise, hvor i personens multidimensionelle krop der findes blokeringer, som forhindrer ham/hende at nå sit mål og sine ønsker.

Kroppen ses ikke som et objekt som behandles, men som en individuel helhed, bestående af det fysiske, psykiske, mentale, elektromagnetiske og åndelige dimension, som man kan komme i dialog med ved hjælp af en muskeltest.

Som kinesiolog har jeg oplevet tit, at barnet vælger (ved hjælp af muskeltesten) først at bearbejde nogle tidligere "traumer", som blokerer dets positive udvikling og hermed også muligheden for at lære noget nyt. Det kan dreje sig om ting, som barnet ikke længere husker med sin bevidsthed, og derfor har barnet ikke talt om emnet. Det kan også handle om "traumer" som ligger så langt tilbage, fx i fostertilstanden, at barnet ingen mulighed har for bevidst at erindre det.

Formålet med afbalanceringen af tidligere traumer er at forløse energiresourcer, som kan bruges til at opnå den aktuelle målsætning samt til at have overskud til at lære noget nyt.

Niels er en af mine klienter (navnet er ændret) i førskolealderen, som har været igennem en lang proces med diagnosticering. Hans problem er at klare sociale situationer, og han fik stillet en specifik lægelig diagnose. Efter diagnosen var stillet, kom han i en specialbørnehave og skal starte i en specialklasse efter sommerferien. Niels' mor synes, at det var en lettelse at få stillet diagnose, og de fik også vejledning i at give

nogle trygge rammer til Niels for at lette hans hverdag. Men hun følte, at de manglede et udviklingsperspektiv, og derfor kontaktede de en kinesiolog.

Det første møde med Niels viste allerede, at han har nogle ressourcer ud over almindelige: han har et utroligt udviklet sanseapparat, som modtager indtryk, som de fleste ikke er bevidste om. Denne følsomhed har givet ham mange negative oplevelser, som sidder i kroppens hukommelse og giver indre stress, og som kroppen har brug for at slippe af med.

Det kan sammenlignes med en computer, hvis hukommelse er fyldt med gamle filer, og som forhindrer fuldt udbytte af kapaciteten. Det, som Niels kan få hjælp til, er at få mere ro, så at han kan lære at bruge sit følsomme sanseapparat til sin fordel, i stedet for at det bliver betragtet som et "handicap".

Konsultationer har hjulpet ham sådan, at han nu er mere rolig, når han er sammen med andre.

Forældrene har også fået mulighed for at se deres søn som en person med specielle ressourcer i stedet for som en person med et handicap.

Det, at han får en mulighed for at gå i en specialklasse, hvor der ikke er så mange børn og hermed ikke så mange sanseindtryk, giver ham også mulighed for at have ro omkring sig. Man må bare håbe, at han bliver stimuleret nok rent intellektuelt, fordi også i det område har han sikkert mange ressourcer.

Ved at beskrive, hvordan Niels er blevet hjulpet af både det etablerede system og det alternative, ville jeg sætte fokus på, at jo flere perspektiver vi bruger for at hjælpe børn med indlæringsvanskeligheder, jo større mulighed for udvikling for børnene.

Det som har en stor betydning er, at vi, som har indflydelse på børnenes liv, er fleksible og ikke tvinger dem til kun at blive det, de ser ud til at være, når man ser dem fra vores begrænsede perspektiv og ud fra de kategorier, som vores forståelseshorisont er udstyret med.